

Lordok és huszárok

A bliccelés világbajnoka — Kávés a Szegényház-téren

Hogyan állhatnak most kopott elegánciájú városunk hamisgyöngyei, a kávéházak? Hogyan védik magukat a legnagyobb kávéház: a törsde inváziójával szemben? Végigjártam Gáspár Antallal az Esti Kurír rajzolóművészeivel a látogatottabb körüli kávéházakat. A Ferenc-körüti

Hébel-kávéház

volt első állomása utunknak.

A falon meseképek, Árgirus királyfi és Tündér Ilona életnagyságban és epedőn, akik biztosan törzsvendégek lehettek itt valaha. Kedves szarvasok ágaskodnak riadt nyuszikák után, mintha egy boldog állatkertben sétálnának. Ugyilátszik, a naiv, a kedves romantika Pesten végleg a kávéházakba költözött. Szolid pubikák olvasgatják édes nemtörődőmséggel az újságokban újságíró bácsiknak direkt a számukra kitalált meséit. A gyermekek fejletlen értelmiségével nem ismernek még felekezeti különbséget, csak egy szivarozgató publi (a papája otthon biztosan megszidja érte) mondotta ki ez a szó: zsidó! Ugyilátszik, minden lázító célnak nélkül, mert akinek mondotta, vissza sem felelvé keverte tovább most már tüzetesebben a játékos jelekkel telebrakadabrázott lapokat. Sajátos lelkialkatuknál fogva a kávéház szót is igen különféleképpen értelmezik. Némelykor sértő jelentőséget tulajdonítanak neki. Így tanuja voltam, amint egy jágernek el-tözött, egyébként jóviseletű kisfiu magából kikelve, a következőket mondotta: „Kérem, uram, ez nem kávéházi!”

A kávé bácsi, Hébel Mihály, már a nagy fiuk komolyságával nézi a dolgokat és nem látja a helyzetet ilyen rózsásnak

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Glass Imre*

Cím: *Lordok és huszárok*

Forrás: *Esti Kurír*

Bp

1923. 11. 17.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

— Mit tegyek, kérem? — mondja. — A körüli kávéházba járó közönség kispénzü. Hogyan hártissam át a nagy rezsiköltséget? Hiszen csak a világítás, amely azelőtt a házbér egyharmada volt, ma dupláját teszi ki a házbérnek. Azelőtt minden máshonnan kiszorult ember kávéos lett. Ma megfordítva áll a dolog, a leégett kávéosok özönlik el a többi pályákat.

Sűrű füsttorlaszon keresztül hatoltunk be ezután haláltmegvető bátorsággal

a Pátia-kávéházba.

Már a bejáratnál vad huj-huj kiáltással kékdolmányos nyalka huszárok vetették

magukat kabátainkra. Hogy ősmagyar szokás szerint nemsokára a nyílt magyar lélek inkább megfelelő közelharca térjenek át. Kedvtelve nézegettük a lordok karát, a város legsnájdigabb főpincéreit, akik merev feudális göggel az arcukon járnak föl és alá és igen vigyáznak arra, hogy egy kiflinek vagy kenyereslálynak legkisebb csücske is hozzájuk érjen, nehogy bármely nyom is elárulja, hogy itt főpincérekről van szó. Ezért nem is szívesen mennek oda, ahol fizetni hívják őket. A bessz alatt itt sem megy az üzlet.

A Bodó-kávéházban

Ádám Imre, „az ország első főpincére” fogadott Őt éppen akkor lep-tük meg, amikor vérbeborult arccal egy

bliccelőt ért tetten. Heves kifakadások között a kávéház elhagyására kényszerítette. Ő különben arról nevezetes, hogy neki van a legnagyobb praxisa a bliccemejszterek körül. Jelenleg is pöre folyik egy takarékpénztári igazgató ellen, akinek két évig

napról-napra sikerült bliccelnie, míg végre aztán rajtacsípték. A bevasalattan kávék árát akarja tőle megnyerni pörös uton. Igen érdekes dolgokat mondott el praksziasából, a — valószínűleg — intellektuális bűnözők csoportjába tartozó bliccelők fogásairól. Van olyan vendég, amelyik rendel valamit, szép nyugodtan elfogyasztja. Aztán egy kedvező pillanatban, amikor látja, hogy a főur eltávozott, hanyagul elhelyezi a borraivalót tálcájára, hogy azt a látszatot keltsse, mintha már fizetett volna. Aztán eltávozik a balfenéken. Okleveles vegyész-mérnököt csíptek egyszer meg, aki a fizetés elől detektívregényeket megszegyenítő körültekintéssel, először a mellék-helyiségbe, onnan a telefonfülkébe osont, hogy a hátsó kapun kiszökjék. Az egész személyzet figyelte már, amikor végül is tetten érték. Megmotózták. Tárcája tele volt pénzzel.

— Bizony kérem, — fűzi hozzá sóhajtva —, elvesztettük régi törzsvendégeinket, akik annyira otthon érezték itt magukat, hogy még a névjegyeikre is rányomatták a Bodó telefonszámát. Itt születtek, itt nő-sültek, és itt haltak meg. Csunya világ ez, tönkremennek mind a kávéosok.

Keserű könnyeket hullatva a régi Pest visszahozhatatlan csillogásán, kimentünk az utcára. A Szegényház-téren egy „kész” kávéossal találkoztunk, aki kérégetett. Mikor megkérdeztem tőle, minek kell neki a pénz, azt felelte: „Az uzsonnakávémrá, uram. Nem tudok lemondani róla.”

Glass Imre.

Osztályozás
Tárgy <i>G40.24</i>
Hely
Idő <i>"1923"</i>
Személy